

Reacties van lezers

Weer erg mooie en indrukwekkende verhalen Ronald.
Met veel plezier en interesse gelezen.
Verplicht leesvoer voor hulpverleners! Grtz John

John van de Heuvel / Misdaadverslaggever

Wat 'n boek! De emoties gieren nog door me heen. Soms voel ik tranen opwellen, gewoon van ontroering. Af en toe moet ik inwendig lachen, omdat er voor mij, als oud-politieman, veel herkenbaar is.

Ronald de Jong heeft een bijzonder boek geschreven over zijn werkzame leven. 38 Jaar ambulanceverpleegkundige gaat niet in iemands koude kleren zitten. Ik dacht dat ik in mijn 43 dienstjaren veel had meegemaakt. Bij Ronald de Jong is er sprake van een overtreffende trap. Hij maakt duidelijk hoe zwaar zijn beroep is. Tegelijkertijd is er bij mij het besef dat dit de dagelijkse werkelijkheid is van een ambulanceverpleegkundige.

Zijn plezierige schrijfstijl sleurt je mee van het ene na het andere incident waarbij het vaak om leven en dood gaat. Het is ook erg realistisch allemaal. Daarbij steekt hij niet onder stoelen of banken dat er wel eens conflicten ontstaan met collega's, met leidinggevend en met huisartsen. Ik ben ervan overtuigd dat Ronald meer inzicht, kennis en empathie heeft dan menig huisarts.

Natuurlijk ontbreken de hufters niet die hem en zijn collega's regelmatig hinderen, beledigen of agressief bejegenen. Eigenlijk zouden dergelijke mensen als bijkomende straf verplicht het lezen van beide boeken opgelegd moeten krijgen.

De schrijver schetst tussen al die zware en emotionele bedrijven door ook een beeld van de soms hinderlijke en remmende bureaucratie en protocollen. Hij neemt daarbij geen blad voor de mond.

Kortom: een heel bijzonder boek dat je niet meer loslaat totdat je het hebt gelezen, tot en met het laatste leesteken!

Jacques Smeets, Elsloo Lb.

Oud-politieman en auteur van o.a. De Blauwe Diender

Eerlijk, open, menselijk. Precies zoals een boek over hulpverlening geschreven moet zijn. Ronald de Jong, schrijver van dit boek, neemt je op een prettige manier mee naar zijn werk, geeft je de indruk alsof je er zelf bij bent. Sommige situaties landen rauw op je dak, precies zoals het er aan toe gaat. Er wordt, zonder omwegen, eerlijk en open beschreven wat er aan de hand is. Details worden genoemd, niet te nadrukkelijk, niet te licht, precies zó dat je als lezer het gevoel hebt mee te kijken met de hulpverleners. Een eerlijk zicht op de zaak, positieve dingen maar ook de strubbelingen die er bij komen kijken, want ook onze hulpverleners zijn tenslotte mensen. (Laten we ze ook zo behandelen, we hebben ze hard nodig, in de meest onverwachte situaties!) Wat mij betreft verplichte kost voor eenieder die het hulpverleningsvak in wil, maar ook voor diegene die dat niet willen; leerzaam en eye opening. De vergankelijkheid van het leven, het hulpverlenend-mens-met-gevoelens-zijn én de (soms) keiharde waarheid komen in dit boek mooi en scherp naar voren. Dit deel laat wat meer van de situaties eromheen zien, maar schuift de gevoelens van Ronald niet naar de achtergrond, zeker niet; ze blijven voelbaar. En dat merk je, soms was het even slikken, ontsnapte er een snikje of kon je even glimlachen. Deel één was goed, deel twee is scherper en directer, ik houd er van. Ik kan nog veel meer schrijven, maar je kunt het beter zelf gaan lezen; dit boek is een aanrader!

Ragni Wennemers

Het geheel leest gemakkelijk en lijkt me boeiend genoeg voor het grote publiek. ...

Bij tijd en wijle raakte ik verbaasd en ontroerd van de teksten.

Pietro van Loenen

Dit weekend begin ik aan deel 2 van “Maar ik heb helemaal geen centjes voor de begrafenis” van Ronald de Jong.

Over 38 jaar ambulance hulpverlening. Ik vond deel 1 al uitermate boeiend en interessant om te lezen...Binnen ‘n mum van tijd zit je helemaal in de verhalen...Ik zeg aanrader deze boeken!

Respect voor ambulance medewerkers! En Ronald bedankt voor dit tweede deel. Op naar deel 3 ?

Robin van Wijk

Na jaren geen boek vast te hebben gehad op het telefoonboek na, werd een aantal jaren geleden mijn interesse gewekt door een boek met een erg opvallende titel '33 jaar ambulancehulpverlening, maar ik heb geen centjes voor de begrafenis...!'.

Waarschijnlijk is dat op wat ICT lectuur na, het enige boek geweest waarbij het voor mij onmogelijk was om er niet steevast elke avond een aantal verhalen uit te lezen. Een paar weken geleden zag ik dat Ronald de Jong weer in de pen was geklommen, en eindelijk een vervolg van dit geweldige boek heeft geschreven, de titel is ongewijzigd gebleven, er staat alleen 'deel 2' als toevoeging, en zijn de 33 jaar gewijzigd in 38 jaar. Na het niet te hebben gerookt van 3 pakjes sigaretten werd het tijd om ook dit boek met deze besparing aan te schaffen. Niet dat ik van plan ben om veel meer te gaan lezen, maar voor dit boek (en deze schrijver) maak ik graag een uitzondering. Ronald wist mij in deel 1 al enorm te boeien door middel van zijn manier van schrijven (waargebeurde verhalen afgewisseld met lekker droge humor), ik verwacht in deel 2 dan ook een mooie bundel met rakende en waargebeurde verhalen met een humoristische twist. Omdat je sommige dingen gewoon wil delen met de hele wereld, en je nooit genoeg goeie verhalen kunt hebben, zal Ronald de Jong in de volgende GRINX en Greenfield (24 februari) vertellen over zijn boek en 38 jaar ervaring als ambulancehulpverlener.

Étienne Claessen

